

tror jeg, vi alle her i Rigsdagen ville være enige om. Det, at denne Sag blev afgjort paa den Maade, samtidig med, at Skoleloven skulde til Behandling her, det var omtrent det uheldigste, der kunde ske fra Ministerens eget Synspunkt, idet det gjorde det saa øjensynlig klart, hvilken Udførelse man maatte vente sig af Kaldelsesbestemmelserne, hvis man vilde gaa den Vej, som der, efter hvad det ærede Medlem for Ringkøbing sagde, har været nogen Tilbøjelighed hos adskillige til at gaa, nemlig at lade — som det her sker — alting blive ved det gamle. Jeg maa i øvrigt sige, at jeg ikke forstaaer, hvorfor man fra Regeringens og Landstingets Side er saa ivrig for at faa de gamle Bestemmelser forandrede nu. Jeg kan forstaa det hos visse doktrinære Mennesker, der, naar de en Gang have sagt noget, holde paa det, enten det er vist eller galt, og ville trumfe det igennem. Men hos Folk, der se praktisk paa denne Sag, forstaaer jeg aldeles ikke denne Bestræbelse, thi det er klart, at i det Øjeblik, vi fik en Skolelov med den Lønningsmaade, her er foreslaaet, vilde Spørgsmaalet om Kaldelsen, set fra Myndighedernes Synspunkt og set fra Lærernes Synspunkt, tabe en stor Del af sin Betydning. Det, der har været klaget over ved den hidtilværende Kaldelsesmaade, er jo dette, at ældre Lærere ikke kunde blive befordrede, fordi man foretrak yngre Lærere for dem, og at der i det hele taget gjorde sig uberettigede Hensyn gældende. Men i det Øjeblik, Lærerne ikke længere for at faa en Forbedring i deres Stilling ere nødte til at søge et andet Embede, men kunne blive siddende i det, de have, medens deres Løn stiger gennem Alderstillæg, ere alle de Ulemper, man fra den Side har fremhævet, praktisk set, faldne bort. Men fra Befolkningens Side er det modsatte Tilfældet. Faar man denne Lønningsmaade indført, bliver det dobbelt vigtigt for Befolkningen at have Indfyldelse paa Kaldelsen af deres Lærere, thi den Lærer, man kalder, har man med disse Lønningsbestemmelser Udsigt til at beholde, maaske saa længe, han lever. Man vil ikke nær saa hyppig som før komme til at skifte Lærer, og det bliver derfor dobbelt vigtigt, at den Lærer, man faar, bliver en saadan, som man kan have Glæde af og være tilfreds med. Netop med denne Lønningsmaade er det i Virkeligheden ganske utænkeligt, at Folketinget skulde gaa med til at indskrænke Befolkningens Ret. Ja, hvis Forholdet havde været dette, at Folketinget havde længtes

meget stærkt efter denne Lov, saa havde det maaske været noget andet. Men det vilde jo være en ren Misforstaaelse. Stillingen her har været, som jeg nylig sagde, at der i Folketinget har været store Betæneligheder ved overhovedet at gaa ind paa Loven. At opgive den Ret, Befolkningen har fra 1856, for at faa Loven, tror jeg ikke, Folketinget indlader sig paa. Og er det saaledes, at det er en absolut uantagelig Fordring, hvis Folketinget fastholder den Ret, som Loven har hjemlet os til Dato, ja, saa frygter jeg rigtignok for, at Lovens Skæbne ikke bliver gunstig.

Johannsen: Jeg skal først bemærke, at jeg ikke ser saa mørkt paa Udsigterne for dette Forslag som de foregaaende Talere, navnlig da ikke saa mørkt som de to sidste ærede Talere. Her i Tinget har man jo i de foregaaende Samlinger, hvor dette Forslag har været til Behandling, vist, at man ønskede Forslaget gennemført; jeg mener, at Landstinget ligeledes ved den Behandling, som det i Aar har givet Forslaget, har givet til Kende, at ogsaa det ønsker Forslaget gennemført nu, og der kan naturligvis ikke være Tvivl om, at den højtærede Minister, som har forelagt dette Forslag, selv vil sætte hele sin Kraft ind paa at faa Enighed tilendebragt mellem de to Ting, for at Forslaget kan gennemføres, det er jeg aldeles overbevist om. Jeg ser derfor ikke saa mørkt som de foregaaende Talere paa de Forhandlinger, som forestaa. Jeg skal nu tillade mig at paavise, hvad man i dette Forslag har været enig om, og hvad man ikke har været enig om, hvad der er udeladt af Uenighedspunkter, og hvad man har medtaget. §§ 1 og 2 har man været enig om. I § 3 er der ændret noget i første Linie, idet man der har sat „senest den 5te i hver Maaned“ i Stedet for „senest den 3dje“; det er en Forbedring af Forslaget. Ligeledes har man taget Maanederne Januar, Marts, Maj, Juli, September og November til Indlevering af Forsømmelseslisterne; det er ogsaa bedre end det, man tidligere havde foreslaaet, nemlig Februar og saa hveranden Maaned derefter. §§ 4, 5 og 6 har man været enig om. I § 7 har Landstinget forandret Tallet 2 i tredje Linie til 3, hvilket betyder en Lettelse for Kommunerne. §§ 8 og 9 har man ogsaa været enig om. I § 10 er for Købstædernes Vedkommende Tegning optaget blandt de obligatoriske Fag, og Undervisning i Matematik og levende Sprog kan tillades, hvor en videregaaende Undervisning tilsigtes; ellers er denne Paragraf